

2,000 Kr. som Tilskud til Driften og ikke at forlange noget til Bygninger, medens „Adserbølgaard“, hvor man ikke har været saa beskeden, forlanger foruden 2,000 Kr. til Driften 35,000 Kr. til den ny Hovedbygning og faar dem. Jeg tror, at den Slags Ting maa falde i Øjnene. Det vil gøre Folk opmærksomme paa: Gaa blot dygtig højt, I skulle ikke genere jer; kom bare med, hvad I ville. I se det jo, at det gør ingen Verdens Ting. Sige I ingenting — alle kende jo det tyske Ord om, hvem der er beskeden —, saa faa I ingenting. Begære I kun lidt, faa I kun lidt, men gabe I rigtig højt, faa I det altsammen.

Jeg vil dernæst tillade mig at nævne endnu en ganske snurrig Bevilling, som ligeledes findes paa § 26 III. under Nr. 71: „Tilskud til Foreningen af danske Fiskere af 1903 til Dækning af Omkostningerne ved en Retssag“. Derom skal jeg tillade mig at henvise til en saare interessant Redegørelse, som findes i Bilagene til tredje Behandling Tillæg B. Sp. 1899 ff., og fortælle ærede Medlemmer følgende Historie: Der er en Fisker ude ved Humlebæk, der gør Indgreb i en bestaaende Ejendomsret til et Fiskestade, som tilhører andre. Der bliver anlagt Sag imod ham. Han bliver dømt ved Underretten til at betale baade Bøder og Erstatning for sin ulovlige Adfærd. Saa søger han Ministeriet om fri Proces for at indbringe Sagen for Overretten og faar den. Der bliver beskikket en Sagfører for ham, men efter at han har faaet denne Sagfører beskikket, beslutter han sig til at gaa fra den Sagfører, og saa gaar han i Forbindelse med nogle andre Fiskere, der formentlig have været i Ledtog med ham om at gøre den uretmæssige Brug af en andens Fiskestade, til en anden Sagfører og foranlediger saa, at den beskikkede Sagfører udtræder af Sagen. Den Sagfører, de saa henvende sig til, taber Sagen, vedkommende Dom bliver stadfæstet, og Fiskerne blive atter dømte til Bøde og Erstatning. Da man er kommen saa vidt, indsender man til Ministeriet en Begæring, om man ikke maa faa denne Sagførers Regning, der andrager 1,000 Kr., betalt, og saa forekommer det Ministeriet, at det er rimeligt og naturligt. Derom siges der, idet det anføres — og det er naturligvis fuldstændig rigtigt —, at denne Tilbagekaldelse af den udgivne Beskikkelse er sket uden Medvirkning af Ministeriet, som Begrundelse af, at man vil gøre noget saa ekstraordinært som at lade Staten betale en Sagførerregning — jeg hører ogsaa til

Sagførerstanden, men det kunde dog ikke falde mig ind at komme til Staten med noget saadant —, at der kan være Grund til at komme de paagældende ubemidlede Fiskere til Hjælp, fordi de ved Mangel paa Kendskab til de Regler, der gælder for det af det offentlige tilstaaede Beneficium, have paadraget sig dette Gældskrav. Det kan man ikke sige, saaledes at det i denne Sammenhæng kan faa nogen Betydning. Thi selv om disse Herrer ikke vidste Besked dermed, saa vidste den Sagfører, til hvem de have henvendt sig privat, det overmaade godt. Han skal sige til dem: Ja, mine Herrer, det maa De vide, at hvis De ikke ville have den Sagfører, De have faaet af det offentlige, og som ikke koster Dem noget, skulle De betale mig. Det skal han sige dem, og jeg tvivler heller ikke om, at han ogsaa har sagt dem det. Og saa forekommer det mig rigtignok at være en højst ejendommelig Sag, at man saa skal komme til Rigsdagen med en Regning paa, hvad de saaledes til ingen Nytte have udgivet. Jeg tror nok, at man kan sige derom, at hvis de ganske simpelt havde gjort, hvad de skulde gøre, nemlig ladet den beskikkede Sagfører føre Sagen for dem, saa havde han faaet sit Salær paa 100 eller 120 Kr. — der gives jo meget smaa Salærer i offentlige Sager —, og saa havde den Sag været færdig, og Fiskerne havde ikke faaet nogen Regning.

Jeg skal tillade mig at henstille disse enkelte Betragtninger til nærmere Overvejelse i Finansudvalget. Det er, som sagt, Ting, som mine Øjne ere faldne paa ved et flittigt Studium af Finansloven i de senere Dage. Det kan være, at man, naar man kommer i nærmere Forbindelse med den, vil finde endnu flere Punkter, som det kunde være Umagen værd at henlede Opmærksomheden paa.

Bramsen: Jeg tror, at den højtærede Finansminister har Ret i at reservere sig mod, at det kommende Regnskab for dette Finanslovsforslag eller for den Finanslov, som vi vedtage i Henhold dertil, skulde kunne komme til at vise saa glædelige Resultater som dem, vi have set i de senere Aar. Jeg tror, at Udgiftssiden paa denne Finanslov vil være sikker nok; Beløbet vil nok blive udbetalt. Mine Bekymringer, som ogsaa falde sammen med den højtærede Finansministers Reservation, angaa Indtægtssiden, og jeg tror ikke, at man vil kunne gøre Regning paa, at Regnskabet for Finansaaret 1908—09, naar det en Gang kommer til at foreligge, vil kunne